

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 44. De emphyteusi, & feudo, ac de iusta mercede locationi
famulorum,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78332)

legitima, sed nimis modica. Tunc enim conductori in conscientia deberetur tantum id quod super esset, detracta iusta pensione pro ratione temporis transacti. Procedit autem tradita propositio, etiam si Prælati locando prædictos fructus ad se pertinentes, adiciat se Ecclesiæ nomine locare. Id enim non efficere quin morte ipsius expiret locatio, tenet & probat Couar. in lib. 2. Var. reolut. cap. 15. in fine.

541. Posterior propositio est, quod si Prælati, Rectorve Ecclesiæ bona ad eam pertinentia, nomine eiusdem locet legitime, locationem transire ad successorem, nec finiri per ipsius locatæ mortem. Hanc, pro ea citatis aliis, habet Couar. in cod. c. 15. nu. 6. propos. 3. volens absolute concedendum esse, eam procedere. Sed tamen Ecclesia ipsa, si vere inueniretur laesa, posset petere in integrum restitutionem: cum administrator eiusdem non habeat potestatem deteriorandi illius conditionem, vt recte ait Panorm. in fine citati nu. 7. argumento Cap. 2. De donat. Probatur vero eadem propositio ex eo, quod perinde se habeat Prælati, seu Rector Ecclesiæ in tali locatione, atque curator, aut alius procurator legitimus in locatione bonorum, ad quæ locanda constitutus est legitime. Quare si quis, quorum nomine curator, vel procurator bona locauit, tenentur stare tali locationi, iuxta legem Si tutor, ff. De administr. & periculo tutorum: ita successor in administrat. Ecclesiæ, tenetur stare locationibus eiusdem Ecclesiæ nomine factis per prædecessorem suum.

542. Atque quod dicimus de locatione facta per Prælatum, vel Rectorem Ecclesiæ, pariter dicendum est de administratione bonorum ciuitatis, Hospitalis, aut alterius loci; cum is qui bona quæ nomine eorumdem administrat, locauerit: successor enim ipsius tenetur tali locationi stare. Ratio est, quia eius generis administratores plenam administrationem habent, tam respectu rei, quam respectu successoris; sicut & maritus respectu bonorum paraphernalium vxoris, vel tutor respectu bonorum pupilli: quorum proinde locationi vxor, vel pupillus stare tenentur, pro. ut loco cit. nu. 8. tradit Panorm. Vnde Couar. sub. fin. cit. cap. 15. ait, quod si Rector alicuius Hospitalis ad annum tantum electus, res illius locauerit ad triennium, vel ad aliud tempus iure permissum, successorem teneri omnino stare locationi factæ nomine eiusdem Hospitalis; quia fallax aliqui esset talis administrandi potestas. Idemque addit dicendum de Rectoribus ciuitatum, vbi ad eorum officium spectat locare res ciuitatis: quia locatio per talem aliquem nomine ciuitatis facta transibit ad successorem, sicut alij contractus.

543. VLTIMUM DVBIUM; ad fiscus succedens in bonis confiscatis, teneatur stare contractui locationis facto per condemnatum? Ad quod respondendum est negatiue; si locatio facta sit post commissum delictum. Ratio est, quia non potuit præiudicare fisco. Sin ante commissum delictum facta sit? Respondendum est cum distinctione; nam si confiscatio fiat in certis bonis, quia tunc fiscus erit successor particularis, sicut emptor, vel donatarius, non tenetur stare locationi. Sin autem confiscatio fiat in omnibus bonis, aut in aliquota eorum parte, puta dimidia, vel tertia, &c. quia fiscus erit tanquam successor vniuersalis, iuxta legem 2. Cod. ad legem Iuliam, De vi publica, tenentur stare conditioni factæ. Videi potest Molina De iust. & iure, tract. 2. disput. 491.

Appendix, & libri cap. XLIV.

De emphyteusi, & feudo, ac de iusta mercede locationis famulorum.

S V M M A R I V M.

- 544 Feudum sicut emphyteusis sp. eius est locationis, & qua ratione illud ab hac maxime differat.
- 545 Condiciones requisite ad emphyteusim, varie sunt variarum regionum.
- 546 Ex communi iure ciuili constituenda est in rebus immobilibus, manente earum dominio apud constituentem.

547 Obligatio emphyteutæ ad soluendam pensionem, & quomodo eam non soluens emphyteusim amittat.

548 Quando emphyteutæ liberetur à solutione pensionis, & emphyteusim perdat ob rem emphyteuticam redditam deteriorem.

549 Quatenus alienari possit res emphyteutica, & ad quid teneatur is cui alienatur.

550 Condiciones requisite ad contractum feudalem.

551 Duo genera famulorum, & obsequiorum.

552 Merces famuli quando censetur iusta, & quatenus circa eam contingat obligatio ad restitutionem.

553 Duo casus in quibus talis obligatio non contingit, etiam si merces famulatus sit exigua.

554 Quid tenendum sit de famulis, qui seruiunt nulla constituta eis certa mercede.

555 Quando tales, si quid accipiant de bonis dominorum, peccent, teneanturque ad restitutionem, & quando minime.

EMPHYTEUSIM secundum suam naturam esse locationis speciem diximus in præced. nu. 487. quod idem potest de feudo dici, cum istud, sicut & illa, nihil sit aliud quam in perpetuum, aut in longum tempus facta locatio rei immobilis, hoc est, fundi, domus, vel prædij; non quidem quæcunque, sed qua quis retento sibi directo dominio, proprietateve talis rei, dominium eiusdem vile transfert in alium, non pretio, nec pro pensione etiam modica, vt sit in emphyteusi, sed pro personali obsequio. Quia maxime differentia inter se distinguuntur duo illi contractus, vt constat ex eorum definitionibus quas tradidimus initio præced. cap. 12. Atque de emphyteusi late quidem Lud. Molina de iust. & iure, tract. 2. ad disput. 444. ad 564. & ab ipso omnium tractatum de feudo, sufficienter persequitur Syluester in verbo Feudum. Sed quia vsum habent maxime in foro externo, illistanquam spectantibus ad causidicos ommissis, contententur attingere conditiones eorumdem tanquam præcipue facientes ad iudicium de peccatis nobis propositum.

Conditioes requisite ad contractum emphyteuticum, & ad feudalem.

SECTIO PRIOR.

PRÆNOTANDVM est, in emphyteutico contractu, si in quo alio, obligatione determinari solere additis conditionibus, & iis variis pro varietate prouinciarum. Quo fit, vt nihil aliud de illis generaliter possit præscribi pro iudicio nobis proposito, quam in illarum consideratione habendam esse magnam rationem consuetudinis patriæ & pactorum, quæ contrahentes adiecerint eidem contractui emphyteutico, aliquorque haberi ex communi iure ciuili, Cod. de iure emphyteutico, quas lubet referre eodem modo, quo Leon. Lessius De iust. & iure lib. 2. cap. 24. dubit. 8. refert.

PRIMUM igitur est, vt constituatur in rebus immobilibus, iisque solo coherentibus (quod additur ad excludendam iura & tributa que in numero bonorum immobilium ponuntur) vt in agris, domibus, pratis, syluis, stagnis, quæ cultura, & industria possunt meliora fieri. Ab initio enim institutus est hic contractus, vt res steriles, & incultæ colerentur, fertilesque redderentur (licet hodie fertiles quoque, & cultæ in emphyteusim dentur) prout ipsa etiam ratio nominis indicat; dicta enim est emphyteusis à Græco verbo ἐμψυτεύω, quod significat implantare, seu inferere, aut gemina ponere, quod faciendum est, vt prædium ex sterili fiat fertile.

SECUNDA conditio est vt dominium directum, seu ciuilis possessio rei, quæ in emphyteusim datur, maneat apud dominum dantem, & solum dominium vile transferatur in accipientem. Per hoc enim distinguitur emphyteusis ab emptione, permutatione, censu, cambio, & aliis contractibus, quibus directum dominium transfertur itemque ab aliis locationibus, & à commodato, quibus et si rei vtilis concedatur, non tamen fructus si quos pariat, vt equa locata potest pullum parere. Ex eadem conditio-

ne infer

ne infert Lessius primo, quod emphyteuta non possit agros quos in emphyteusim accepit, præscribere contra dominum à quo accepit, cum hic illorum dominium directum semper retineat. Secundo, laicum habentem in emphyteusim agros Ecclesie, teneri soluere tributa, quandoquidem ea laicis imponuntur ratione dominij vtilis seu perceptionis fructuum. Tertio, emphyteutam posse talem rem alteri donare, locare, vendere, ac dare in emphyteusim quandam secundariam; quia eadem res ipsius est quoad dominum vtile & ideo potest quoad illud eam in alium transferre, dummodo id fiat sine domini directi incommodo.

447
TERTIA conditio est, vt emphyteuta obligetur ad solutionem alicuius pensionis. In hoc n. emphyteusis à feudo differt, vt iam ante attingimus. Quam pensionem aduerte ordinarie minorem esse, quam rei fructus valeant. Et ratio est, quod non ad lucrum, sed ad honorificam dominij recognitionem suprà natura ordinetur. Potest autem solui, siue in pecunia, siue in fructibus, prout contentum fuerit.

444
QUARTA conditio est, vt si talem pensionem emphyteuta suo tempore non soluerit, amittat rem emphyteuticam cum omnib. meliorationibus, & operibus, quæ in ea fecerit, atq; ea redeat ad priorem dominum, ita ut dominium vtile consolidetur domino directo. Hæc habetur ex lege 2. Cod. De iure emphyteutico. Cæterum, si res data in emphyteusim sit Ecclesie, vel pij loci, tempus illud est duorum annorum, per quod si emphyteuta non soluerit pensionem constitutã, amittere rem emphyteuticam, nisi celeri satisfactione sibi consulere studuerit, mortemq; purgauerit. Ita habetur ex Cap. Potuit, De locato, & conducto. Sin emphyteusis sit communis, seu laicalis, requirit vt triennio non sit soluta pensio. Sicque, vt non concedatur, sicut in emphyteusi Ecclesiastica, mora purgatio per celerem satisfactionem; quemad. habetur in verbo Emphyteusis Sylu. quæst. 3. Ex quo seq. quæst. 4. adde ea in re locum esse exculpationi, si quis ex ignorantia qua nesciuit rem esse emphyteuticam, aut ex alio legitimo impedimento non soluerit pensionem. Pluribus de eadem conditione Molina disput. 453. eiusd. tract. 2.

448
QUINTA conditio, vt si absque culpa emphyteuta res omnino pereat, aut absq; recuperationis spe, à mari, vel ab hostibus occupetur, is liberetur à solutione pensionis, nisi pactum interuenerit in contrarium. Hæc habetur ex lege 1. C. De iure emphyteutico. Et probatur, quia tunc res ipsa perit etiam domino directo. Si tamen res superest aliqua ex parte, nihil esset de pensione minnendum, vt nec ob sterilitatem: quoniam ea soluitur potius in recognitionem dominij directi, quam ad compensationem fructuum. Quanquam si pensio esset magna, ita ut responderet fructibus, & quas postularer remissionem pro rata fieri arbitrio boni viri. Videndus est Molina in sequenti disput. 454.

449
SEXTA conditio, vt si emphyteuta reddat rem notabiliter deteriorem, perdat eam. Hæc quoad emphyteusim Ecclesiasticam habetur expresse ex Authentica. Qui rem Cod. de sacrosanctis Ecclesiis. De emphyteusi vero non Ecclesiastica, quia non est idem in iure expressum, aliqui contrarium senserunt, vt meminit Molina disput. 457. sub initium, non multo post cõmunem sententiam (aliquot in eam citatis) addens esse, id ipsum quod de Ecclesiastica emphyteusi dispositum est, ad aliam extendendum esse, ob paritatem scilicet rationis. Quæ est, quod cum emphyteusis natura sua sit instituta ad rem meliorem, merito emphyteuta possit ea priuari, si reddiderit deteriorem, vt si arbores incidit, si vineam non putauerit, & sic de similibus.

446
SEPTIMA conditio, vt emphyteuta ius emphyteuticum, & melioramenta à se facta non vendat, nisi domino directo ante monito, vt ipse si velit, ante alios emere possit: alioqui totum, nemperes cum melioramentis, ad eundem dominum redeat. De hac, quæ colligitur ex lege vltima, Cod. de iure emphyteut. & ex Cap. Potuit, De locato: Molina quidem tractat pluribus disp. 459. sed contenti esse possumus paucis illis quæ notat Lessius. Primum est, ex

Sylu. in verbo Emphyteusis quæst. 5. disto 2. non esse locum tali conditioni cum res vendita, tradita non est, quia ante rei traditionem venditio non est omnino perfecta, neq; dominium est translatum: adeo ut res non sit adhuc alienata. Idem dicendum est si facta sit venditio cum hac exceptione, nisi dominus directus rem ipsam velit emere. Nam nec tunc perfecta est venditio.

Secundum est de quo idem Sylu. ibid. qu. 16. in fine, & in seq. 9. 17. ac plenus Molina disp. 461. Emphyteutam posse rem emphyteuticam donare, legare, permutare, tradere in pignus, vel in solutionem non ad monito domino directo: quia ius ista non prohibet, sicut illud, de quo ante dictum est. Non potest tamen quin iure suo excidat, donarium aliumve inuestire, seu mittere in possessionem (quia id esset omnino alienare) nisi roget dominum directum, vt id faciat, hoc est, inuestiat. Quod quidem non tenetur facere: nisi ille alius sit persona idonea, à quo solutio pensionis facile obtineri possit, & quæ solemnibus stipulatione promittat quod soluet debito tempore. Attamen si res emphyteutica sit Ecclesie, oppignerari non potest, ex textu expresso in Authentica. Hoc ius, Cod. De sacrosanctis Ecclesiis.

Tertium est. Emphyteutam postquã domino directo significauerit pretium quod ab aliis offertur, si duobus mensibus eidem concessis ad deliberandũ, ille rem nolit pro eodem pretio, procedere posse in venditione, ex lege 3. Cod. De venditione, & ex Cap. Potuit, De locato.

450
Quartum est. Emphyteutam non posse rem emphyteuticam locare alteri ad decennium, aut vltra, domino directo minime requisiti, nisi consuetudo patriæ sit in contrarium: posse autem locare ad breue tempus. Ratio est, quod locatio cum per eam dominium vtile transferatur, ad longum tempus facta (quale est de eamium & vltimus) censetur alienatio, prout habet. Couarr. in lib. 2. variarum resol. cap. 16. num. 1. multis locis in eam sententiam citatis.

Octaua conditio est, vt cum res emphyteutica alienatur, is qui illam accipit, soluat domino directo laudemium, seu certam partem æstimationis rei alienate. Ita habetur ex lege 3. C. De iure emphyteutico. Quæ de hac conditione sancita sunt iure communi, habet Sylu. in verbo Emphyteusis qu. 21. quibus non est necesse in praxi stare, quando consuetudines locorum fuerint in contrarium, quas proinde in iudicio de peccatis inspiciere oportet.

QUOD attinet ad condiciones requisitas ad contractum feudalem, ea non multum differunt à præmissis contractus emphyteutici. Eas sic recenset Lessius. Primo, constitui debet feudum in re immobili, vt in regno, prouincia, vrbe, arce, pago, agro. Secundo, dominium directum rei fedalis remanet apud Principem, eam dantem in feudum, in vassallumq; transfertur dominium vtile. Tertio, vassallus (sive feudum sit purum) ad nullam pensionem tenetur: sed tantum ad obsequium quando ad illud interpellabitur. Quarto, si is non præstiterit obsequium constitutum, amittit feudũ, sicut emphyteuta emphyteusim cum non soluit pensionem. Quinto, debet à directo domino inuestiri mittive in possessionem, actum eidem iurare fidelitatem. Sexto, non potest sine ipsius domini directi voluntate, feudum donare, aut impignorare. Septimo, si absq; eadem voluntate illud alienarit ipsum amittit.

De iustia mercede locationis famulorum.

SECTIO POSTERIOR.

451
QUIA in confessionibus sicquenter occurrunt difficultates de istiusmodi mercede, institutum nostrũ exigit, vt documenta aliqua pro Confessariis de ea addamus cum Molina in eodẽ tract. 2. disp. 506. quibus præmissis. Prius est, duo famulorum genera distingui: vnum eorum qui inseruiunt certa mercede constituta: alterum eorum qui seruiunt nulla certa mercede constituta. Posterius est horum obsequia interdum talia esse; pro quibus merces ordinarie soluitur: interdum vero non esse talia vt quæ præstari solent relinquendo heris liberum, vt retribuant quod voluerint sicut plerumq; fit ab iis qui seruiunt nobilibus.

PRIMUM autem documentum est mercedem certam famulo constitutam, censi iustam, quæ attento minime

452
rio in

rio in quo is inferuit, attentaque multitudine aut raritate eorum, qui ad illud exhibendum offeruntur, constitui solet eo tempore, eoque loco in quo exhibendum est. Hoc patet, quia merces rationem habet pretij, ac iustum pretium si non sit lege taxatum, ex communi aestimatione (prout habetur in *in praced. cap. 16. docum. 2.*) iudicandum est, secundum quam ex sequenti documento tertio, latitudinem habet infimi, medij, & summi. Vnde intelligitur, quia pretium ex eo quod sit infimum, non definit esse iustum; famulum cui constituta est, soluiturque; merces non egrediens limite iusti pretij, nihil amplius posse vel exigere tanquam sibi debitum: vel si ei non concedatur, occulte accipere de bonis domini in compensationem suorum obsequiorum.

SECUNDUM documentum est. Si merces minor infima consuecta sit: uatur famulo, restituendum est ei incrementum usque ad limites iusti pretij. Hoc patet, quia nulla est ratio cur minore mercede seruire debeat, quam communiter ceteri. Immo, *vt addit in cit. dispur. Molina, §. Quod itaque*, si compulsus fuit seruire inuitus, restituendum est illi usque ad iustum pretium medium: quia uelle potest non locare se pro iusto pretio infimo, ad idque habet ius. Patitur tamen exceptionem hoc documentum, *vt adhuc idem ibid. addit*, quando quis non indiget ministerio talis famuli & tantum ad preces ipsius, vel alterius ipsum misericorditer suscipit, & sustentat, donec inueniat cui pro mercede seruiat. Si tamen interea comperiret, operari ipsius uilia sibi esse, lucrumque ex eis caperet, teneretur ei iuxta perceptam utilitatem iustum stipendium tribuere, cum aequitas id postulet, nec obiter misericordia quam in eum exercet.

TERTIUM documentum. Quando ex contractu locationis (*vt communiter solet*) famulo debetur sustentatio, eam debere talem esse, qualis consuevit similibus famulis suppeditari. Eadem enim ratio est de ea ac de mercede. Vnde Molina à peccato excusat famulum, cui non datur sustentatio quae perueniat ad eam mediocrem aut infimam, quae ordinarie dari solet, excusat inquam si aliquid occulte à domino accipiat quo id compensetur: ratio est, quia accipit id quod sibi debetur nec soluitur: quodque aliter, *vt supponimus*, obtinere non potest, quia nimirum non concedetur petiturum, aut non sine rubore, aliove periculo peti potest, aut si in iudicio petatur, plus in obtinendo infumetur, plusque molestiae accipietur, quam res ualet.

553. QUARTUM documentum est. Eum non teneri ad restitutionem, cui aliquis seruit stipendio minore iusto, cōdonando incrementū, siue propter beneficia accepta, siue ut amicitiam illius sibi conciliet; cōcepta spe maioris boni ab ipso, aut ipsius intercessione obtinendi. Ratio est, quia tunc non est nuda locatio, sed permista cum donatione decrementi pretij iusti. Neque obstat quod locator forte frustrabitur ea spe, qua ductus, donauit: quia donauit quidem in eum finem, non tamen sub ea conditione, ut si illum non consequeretur, donatio redderetur nulla.

QUINTUM documentum. Iustam ceteri mercedem constitutam ministerijs officiorum ad quae obeunda pro ea, multi reperiuntur, seque offerunt; etiamsi non sit sufficiens ad competentem sustentationem. Hoc probatur, quia illud pretium communi aestimatione iustum merito censetur, quod non solet tanquam insufficienti recusari, aut uno recusante statim adest alius qui admittat. Sicque *vt ibidem §. Vt haec, Molina notat*, excluduntur excusationes eorum qui gerunt officia regalia, aut alia publica, aut nobilibus inferuientes comitando ipsos, aut ipsorum uxores; aut alia munia obeuntes in domibus ipsorum, occulte de bonis regijs, aut aliorum quibus seruiunt, accipiunt aliquid, causantes stipendium sibi dari sic tenue, ut nequeat se illo sustentare, tanquam ea sit causa sufficiens ad ipsos excusandos ab onere restituendi.

554. SEXTUM documentum est. Eos qui alicui seruiunt nulla certa mercede constituta, si obsequia praestent, quae communiter solent certa mercede constituta praestari, qualia sunt bubulorum, pastorum, aurigarum, & similibus, quantumuis mercedem arbitrio domini reliquerint, illis

tamen eam soluendam esse pro iisdem ministerijs iustam, in ea regione consuetam. Ita enim ratio aperte postulat. Si uero sint alia obsequia, qualia sunt multa quae nobilibus exhibentur, uidentur esse quid consuetudo regionis ferat, & in seruientium, ac eorum quibus seruitur, obsequiorumque qualitas exigat. Nam interdum obsequia eiusmodi sunt, ut sufficienter compensari censeantur, si famulo competens in victu, & vestitu sustentatio praebetur. Sic enim Principes de rigore iustitiae pro obsequiisque exhibent ipsis pueri honesto loco nati, quos parentibus efflagitantibus in suam familiam admittunt, non censeantur plus debere, quam ut illos honeste sustentent ac vestiant, aulicisque, & uerbis moribus insituant, atque habiliores ad maiora obsequia, & munia reddant. Interdum uero obsequia eiusmodi sunt, ut uita competentem victum & vestitum, debeat pro illis retributio, quae facienda est ad aequalitatem pro ratione temporis, & eorumdem obsequiorum qualitate. Cui debito nobilibus plerumque satisfacere solent exhibendo famulis fauorem, quo promoueantur ad officium aliquid lucrosius.

555. ULTIMUM documentum est. De posteriori genere famulorum idem dici posse, ac dictum est priori, nimirum si aliqua de bonis dominorum, ipsis iuste inuitis, sibi usurpent, aut male consumant, & peccate, & ad restitutionem teneri. Quae de re serio monendi sunt à confessorio, & instruendi de ratione restituendi, si opus sit. Excusari autem, & à peccato, & à restitutione, si capiant in compensationem iustam, nempe, quia, cum non admittuntur ipsi ad victum & vestitum necessaria, qualia in alijs domibus communiter solent ac debent similibus famulis subministrari; tantum de bonis dominorum accipiant, quantum ad compensationem talis iniuriae requiritur, neque plus. Quod tamen aduerte locum non habere quando sine maximo suo rubore, aut alio notabili detrimento, necessaria sibi ad victum, & vestitum, famuli ipsi petere possunt à domino, qui non recusat. Nam inter conditiones licitae compensationis, illa una est, quod res debita nequeat aliter quam per eam obtineri.

TRATATVS VII.

De deposito & de pignore seu hypotheca.

DEPOSITUM in iure Canonico. lib. 3. Decretalium, titulus est 16. & in iure Ciuili Digestis libri 16. titulus 3. ac Cod. libri quarti tit. 34. Depignore autem seu hypotheca in iure Canonico est tit. 21. libri tertij Decretalium, & in iure Ciuili Digestis libro 20. in sex titulos distinctus: & Cod. tit. 14. & alioquot sequentes in libro 8. De uoquoque autem eorum, ut de praecedentibus docebitur. Primo, quid & quotuplex sit. Secundo quae obligationes ac actiones ex eis oriuntur. Tertio, cuius damno res pereat aut deterioretur in illis. Quarto, quomodo finiantur: addendo tamen aliqua de pactis, & distractione pignorum scitu necessaria pro praxi. Doctores autem iidem de his contractibus agunt, qui de praecedentibus, & inter ceteros Ludouicus Molina copiose, à dispur. 522. ad 539. saepe memorati tractatus secundi.

CAPVT XLV.

De definitione & diuisione depositi: de obligationibus, ac actionibus quae ex eo oriuntur.

SVMMARIVM.

- 556 Definitio depositi, & quo modo per eam distinguatur à reliquis contractibus.
- 557 Depositorum est tantum in bonum deponens: & quo modo interdum induat naturam aliorum contractuum.
- 558 Quatenus possit, aut non possit depositarius vii re apud se deposita.